

"een verhongerde asielzoeker"

In de Dorpskerk in onze gemeente ligt in de vitrine een klein uitgedroogd lichaampje tussen de antieke bijbels.

Een vleermuis. Geestelijk voedsel genoeg, maar geen insecten. Nu is dat voor de reguliere kerkgangers wel zo prettig, maar het feit dat een wezen, dat zijn heil in een Godshuis gezocht heeft, verhongerd is, vervult me toch met enige droefheid. Zeker is er van geen opzet sprake. Ik ben er van overtuigd, dat als iemand geweten had, dat het diertje zich zonder voedsel in de kerk bevond, het naar een andere plaats gebracht zou zijn, waar het meer kans had te overleven.

Peinzend over het lot van het arme diertje, vraag ik mij af, hoeveel preken hij heeft "aangehoord" en of hij met verwondering geluisterd heeft naar de liederen die ter ere van ook zijn Schepper gezongen werden. Sterven voor je geloof lijkt me al heel moeilijk, maar dan weet je nog waar je het voor doet. Maar, terwijl de woorden, die het eeuwige leven verkondigen, over je uitgestort worden, er niets van begrijpen en toch een langzame hongerdood sterven, lijkt me het toppunt van droefheid. Niemand kon er wat aan doen, maar zelig is het wel...

© maart 2008, Alida, BasicPublishing.nl